

ουσία μου εἰς τὴν ἐπετηρίδα τῆς ἀναγεννήσεως ξένου ἔθνους ἐν τῇ πόλει ἔκεινη ἔθλιβε τὴν καρδίαν μου, καὶ μ' ἐπλήρου κατηφείας. Εἰς τῶν ἔκεινος ἑρέων, ὑψηλός τις παππᾶς, μελάχχορος, μελανόφθαλμος, ἡγωνισθεὶς ἥδη ἐν Κρήτῃ, μ' ἔθεωρος ἐπὶ πολλὴν ὥραν καὶ μ' ἐννόσεν ἐγερθεὶς δὲ τότε καὶ κρατῶν τὸ ποτήριον διὰ τῆς χειρός του ἐτόλμησε (ἐν τῇ ὑπὸ τὴν Αὐστρίαν ὑποκειμένη ἐκείνη πόλει) ν' ἀναφωνήσῃ σοθαρώς καὶ ἐπισήμως·

«Προπίνω ὑπὲρ τῆς πατρίδος σου, τῆς Ιταλίας καὶ τοῦ Βασιλέως σου, τοῦ Βίκτωρος Ευμανουήλ.»

Τότε ἔξερράγησαν παρετταμέναι εὐφημίαι, καὶ δὲν ἥδυνθην κάλλιον ν' ἀπαντήσω ἢ διὰ τοῦ «Ζήτω ὁ Κανάρης!» Ἡδη ἡ ζητωκραυγὴ αὐτῆς δὲν δύναται πλέον ν' ἀντηχήσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν προπόσεων συμποσίου· ἀλλ' ὁ Κανάρης ἐμφαίνει πίστιν, ἡρωϊσμὸν, μεγαλεῖον ἐνὸς λαοῦ· ὡς ἐκ τούτουτο «Ζήτω ὁ Κανάρης!» θὰ συμπαίνῃ πάντοτε· Ζήτω ἡ «Ελλάς», καὶ ἡ Εὐρώπη δρεῖλει νὰ μάθη διὰ μεταξὺ ἔκεινων τῶν Τούρκων, τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Βοσνίων, μεταξὺ ὅλων ἔκεινων τῶν Εσρέαων, ὑπάρχει καὶ ἔτερον ἔθνος, διπέρ διατηρεῖ ἔτι· ἐκ τῆς ἀρχαίας δόξης του σπινθῆρα, ἔνα καὶ μόνον σπινθῆρα, οὐχ ἡ τονοσπινθῆρα, ἔσαι σπινθῆρα!

Καὶ ἐὰν τώρα πλέον δὲν ὑπάρχῃ ὁ Κανάρης, ὑπάρχουσι δισχίλιοι μαθηταὶ, οἵτινες ἀναγινώσκουσι τὸν Σενοφῶντα καὶ τὸν Θουκυδίδην ὑπὸ τὰς στοὰς τοῦ ἀθηναϊκοῦ Πανεπιστημίου· καὶ ἐὰν δὲν ἔναι πλέον εἰς χρῆσιν τὰ πυρπολικά, — ὑπάρχουσιν οἱ γηροφήκται.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ugo Sogliani)

Π. ΚΑΤΑΒΑΤΗΣ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Εὐρώπη συνταράσσεται ὑπὸ τῆς ἐρινύος τοῦ ὄλεθροῦ καὶ τῆς ἐρημώσεως, παρήγορος ἀποβαίνει ἡ θέα διμάδος τινος ἀνθρώπων, πονούντων, καὶ ἀγαπώντων ἐν τῷ μέσῳ τοσούτου μίσους καὶ θηριωδίας, μὴ ἀναγνωρίζοντων φίλους ἢ πολεμίους, καὶ παρακολουθούντων μετὰ στοργῆς τὰ ταλαιπωρῶν τῆς ἀλληλοκτονίας θύματα ὄπως πραύνωσιν ἀλγηδόνας, ἃς ἄλλοι ἀνθρώποι ἐπήνεγκον, ὅπως διασώσωσιν ὑπάρχεις ὑπὲρ ἄλλων ἀνθρώπων ἀπειληθείσας. «Ἡ φιλεύσπλαγχνος αὔτη ἐταιρία, ὁ ἵερὸς οὐτος λόχος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας εἴξελέκατο ὡς ἴδιοιτερον αὐτοῦ γνώρισμα τὸ σύμβολον ἐκεῖνο, ἐν ᾧ εἰκονίζονται ἄπασαι αἱ δόδυναι, ἄπασαι αἱ ἐλπίδες, τέλος αὐτὴ ἡ γεραφεσία τῆς ἀνθρωπότητος — τὸν Σταυρὸν.

Βεβαίως ἡ «Ελλάς», ἡ εἰς πᾶσαν εὐγενῆ ἐπιχείρουσιν ἐπικροτοῦσα καὶ ταῦτην ἐνθουσιωδῶς ἐνστερνίζομένη, δὲν ἥδυνατο νὰ μὴ συμμετάσχῃ τῆς σωτικῆς ταύτης τῶν εὐρωπαϊκῶν κοινωνιῶν ροπῆς, καὶ δὴ ἐν Ἀθήναις συνέστησαν ἐπιτροπὴ μὲν κυρίων πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τοῦ ἐλεήμονος τούτου σκοποῦ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς A. M. τῆς Βασιλίσσης, ἐτέρα δὲ τοῦ ἀνδρῶν συγκειμένη. Τὸ ἀξιόζηλον παράδειγμα τῆς πρωτευούσης ἐμπιθησαν αἱ ἐπαρχίαι· ἐν δὲ τῇ ἴδιαιτέρᾳ ἡμέρᾳ πατρίδι, ἐκτὸς τῆς ἐκ σπουδαιοτάτων ἡμῶν συμπολιτῶν συγκειμένης ἐπιτροπῆς, τὸ ὥραλον, φύλον, ἔτι δὲ ὠραιότερον, καθὸ ὑπὸ τοιούτων ἐμφορούμενον αἰσθημάτων, εἴξελέξατο, τῇ πρωτοβουλίᾳ διαπρεπεστάτης κυρίας, ἄλλην ἐπιταμελῆ ἐπιτροπήν. «Ἡ πρᾶξις αὔτη οὐκ ὀλίγην περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸ παρ' ἡμῖν ὠραῖον φύλον πληρέστατα συνειδός τὴν πρωτίστην τῆς γυναικὸς ἀποστολὴν, τούτεστι τὴν ἐνάσκησιν τοῦ οἴκου καὶ τῆς εὐεργεσίας γινώσκομεν δὲ εἴ-

Ιδίας ἀντιλήψεως τὸν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν, μεθ' ἡς ἐν εὐγενεῖ δυλίω οἱ ρηθεῖσαι κυρίαι προσχίνουσιν εἰς τὸ ἔργον των. Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν περιπτώσει δὲν ἥδυνάμεθα κάλλιον διὰ τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ νὰ ἐπιμαρτυρήσωμεν τὴν φιλάνθρωπον ταύτην τάσιν, ἡτις καὶ παρ' ἡμῖν τοσοῦτον δικαστῶς ἐξεδηλώθη ἢ ἀναδημοσιεύοντες ἐν ταῖς στήλαις ἡμῶν τὴν κατωτέρω περιεπούδραστον διατριβὴν ἐνὸς τῶν ἐπιφαγεστάτων πολιτῶν καὶ λογίων τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Κ. Γεωργίου Τυπάλδου Κοζάκη, τοῦ καὶ γραμματέως τῆς ἐν Ἀθήναις τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐπιτρόπης.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΘΔΛΨΕΩΣ
ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΥΠΟΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΤΥΠΑΛΔΟΥ

‘Ο στρατιώτης κατεφρονεῖ τὸν θάνατον κάριν φαντασιώδους στεφάνου εἰς τὸ ρωμαντικὸν τῆς δόξης στάδιον, ἀλλ’ ἐγείρει τὸν ἔχθρον εἰς τὴν μάχην πεσόντα καὶ πλύνει μὲν δάκρυον ἐκάστηγνηλη γῆν του.

ΒΥΡΩΝ.

‘Ο πόλεμος ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, εἰς οὓς ἀνέρχεται ἡ μνήμη τῆς ἱστορίας. Ἐφ' ὅσον τὰ ἔθνη ἐπροώδευσαν εἰς τὸν πολιτισμὸν, συνεπροώδευσεν ἐν αὐτοῖς καὶ ἡ τοῦ πολέμου τέλην. Τὰ ἀρχαιότατα ἐκ τῶν γνωστῶν πεπολιτισμένων ἔθνων, οἱ Αἴγυπτοι καὶ οἱ Ἰνδοί, εἶχον μονίμους στρατοὺς καὶ στρατιωτικὸν ὀργανισμὸν σπουδαῖον. Οἱ ἄρχαιοι Μῆδοι καὶ οἱ Πέρσαι παρέταξαν μεγίστους στρατοὺς μετὰ ἴππικου καὶ ὀπλισμένων ἀρμάτων. Οἱ ἄρχαιοι Ἕλληνες, οἵτινες ὅλας μὲν τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας ἐβελτίωσαν, πολλὰς δὲ ἐτελεοποίησαν, μεγίστας ἐπίηταν πρό-
ΖΑΚΥΝΘ. ΕΤΟΣ Γ'.

δους καὶ εἰς τὴν τέχνην τοῦ πολέμου, διότι οὐ μόνον ἐβελτίωσαν τὰ τῆς τακτικῆς καὶ τοῦ δπλισμοῦ, ἀλλ' ἀνεκάλυψαν αὐτοὶ πρῶτοι τοὺς ἀμεταβλήτους τῆς στρατηγικῆς κανόνας. ‘Π τέχνη τοῦ πολέμου ὡπισθοδρόμησε κατὰ τοὺς αἰῶνας τῆς μεσανθικῆς Βαρβαρότητος ἐν Εὐρώπῃ, ἵνα εἰσέλθῃ αὖθις εἰς τὸ στάδιον τῆς προόδου μετὰ τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Ὡστε ἐκ τῆς ἱστορίας διδασκόμεθα, ὅτι δὲ πόλεμος δὲν εἶναι, ὡς τινες λέγουσι, τὸ προϊόν τῆς Βαρβαρότητος, ἀλλὰ γεγονός συμφυές, οὗτως εἰπεῖν, τῇ ἀνθρωπότητι, ἀκολουθῶν τὰς τύχας αὐτῆς. Εἰς τὴν ἱστορίαν βλέπομεν τὸν πόλεμον γινόμενον τὸ μέσον ἐνίστε μὲν πρόδου, ἄλλοτε δὲ δπισθοδρομήσεως. Οὐχ ἦττον ἀείποτε δ πόλεμος ἐθεωρήθη δικαίως ὡς ἡ μεγίστη τῶν μαστίγων τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ ἀμφικτυονίαι προσέφερον ἵσως ὑπηρεσίας τινὰς ὑπέρτης εἰρήνης εἰς τὸν ἀρχαῖον ἐλληνικὸν κόσμον, ὅπως αἱ arachachai τοῦ Θεοῦ (trêves de Dieu) εἰς τὴν μεσανθικὴν Εὐρώπην. Οὐδένα δμως οἱ θεσμοὶ αὗτοι παρεκώλυσαν σπουδαῖον πόλεμον. Κατὰ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς εἰρήνης, ἡτις ἔβασιλευσεν ἐν Εὐρώπῃ ἀπὸ τῆς καταλύσεως τοῦ Ναπολέοντος Α' μέχρι τοῦ ἀνατολικοῦ πολέμου τοῦ 1853 (ἔξαιρέσει δευτερεύοντων τινῶν πολέμων), πλείστοι ἐκ τῶν μᾶλλον πεφωτισμένων ἀνδρῶν ἐν Εὐρώπῃ ἐπίστευον, ὅτι μεγάλοι πόλεμοι δὲν ἥδυναντο πλέον νὰ λάβωσι χώραν μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων ἔθνων, καὶ δμως ἔκτοτε ἐγένοντο οἱ συνεχέστεροι καὶ φονικῶτατοι τῶν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους πολέμων. Ἡδη δὲ παριστάμεθα μάρτυρες ἐνὸς τῶν φοβερωτάτων πολέμων, οἵτινές ποτε ἐγένοντο. Ἀπέναντι τῶν γεγονότων τούτων δέοντας δέντρον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παιδαριώδεις δλας αἱ προσπάθειαι τῶν Κουκάκρων καὶ τῶν φιλειρηγνικῶν συνόδων, ὅπως παιδαριώδης δλας ἦτο